

Sestry a bratři, o jedné a téže události v lidském životě lze hovořit mnoha různými způsoby. Snad jste se už někdy přistihli, že s odstupem času hovoříte o stejném zážitku jinak. Jednou popíšete rozvláčně celý průběh události, jindy vše shrnete do dvou jaderných vět, které zjednodušeně vyjádří základní podstatu. Lidská řeč je mnohvrstevná – můžete líčit událost z pohledu vnějšího pozorovatele anebo ji můžete líčit z hlediska lidského srdce, z hlediska „co se odehrálo uvnitř“.

Názorným příkladem rozmanitosti lidské řeči je popis obrácení apoštola Pavla. Někdy po roce 30 našeho letopočtu putovala z Jeruzaléma směrem na sever skupina poutníků. Někteří šli pěšky, jiní seděli na oslu nebo snad dokonce na koni. Mezi nimi asi nejdůležitější člen výpravy Saul Paulos z Tarsu. Mladý učenec a horlivý obhájce židovského náboženství. Velice mu záleželo na tom, aby se starobylá víra předků předávala v nezkalené podobě dál. Tento Saul, nebo chcete-li postaru Šavel, mnoho studoval. Patřil k přísnému a náročnému směru farizeů. Měl ty nejlepší učitele, mezi něž patřil i slavný znalec Zákona rabi Gamaliel. Saul se v židovské Bibli vyznal jako málokdo jiný a proto si v brašně vezl zvláštní listinu, která jej opravňovala zkoumat, čemu věří židé roztroušení po pohanských krajinách. Zda nemíchají jedno náboženství s druhým či zda nenačichli nějakými novotami. Takovou žhavou novinkou tenkrát právě bylo učení Ježíše Nazaretského a jeho apoštolů. Získávalo si příznivce mezi návštěvníky synagog a překvapivě i mezi příslušníky pohanských národů. Nejvyšší kruhy v Jeruzalémě byly zneklidněny rostoucím vlivem čerstvého křesťanského hnutí a proto se rozhodly pro rázný zákrok. Saul z Tarsu byl patrně jedním z průbojných pověřenců, kteří měli očistit židovstvo od rušivých elementů.

Cílem Saulovy mise byl Damašek v Sýrii, který patřil k největším městům římské říše. Žila v

Napsal uživatel Jiří Tengler  
Úterý, 14 Zář 2010 10:06 -

---

něm početná židovská komunita, v níž se dozajista objevily i hloučky křesťanů. Pavel se ubírá cestou do Damašku, když tu je náhle zastaven. Padá na zem, vidí světlo, slyší tajemný hlas, který se jej táže: Saule, Saule, proč mne pronásleduješ. Saul nechápe, co se děje, nechápe, kdo jej takto zarazil v putování za vznešeným a bohulibým cílem. „Pane, kdo jsi?“, snaží se zjistit Saul. Neznámý se představí jako Ježíš, jehož církev se Saul snaží zničit. O moc víc se Saul před Damaškem nedozvěděl, jen že má pokračovat dál do města a tam že se dozví vše potřebné. Saul zůstává oslepen, jeho spolucestující nechápou, co se děje.

Zde přerušíme popis Pavlova obrácení. Až doposud jsme je pozorovali zvenčí. Ano, pro podrobný popis se hodí pohled nezaujatých pozorovatelů. Přikročme nyní k pohledu zaujatému, neboť s nezaujatým pohledem vždycky nevystačíme. Nelze nezaujatě vstoupit do manželství, nelze nezaujatě vychovávat děti, nelze se nezaujatě přátelit, nelze nezaujatě hodnotit vlastní život. Také apoštol Pavel nemůže hovořit nezaujatě o své damašském zážitku. Nesledoval události zvenčí, z odstupu. Byl do nich úplně ponořen. Byl zcela uvnitř dění. To nejdůležitější se neodehrávalo kolem něj, to nejdůležitější se odehrávalo v něm samotném. Šlo přeci o jeho vztah k Pánu Bohu, který je vždy zaujatý. Vždycky je ovlivněný osobností člověka.

Během svých misijních cest Pavel určitě mnohokrát vyprávěl o tom, co prožil cestou do Damašku. Kázal přece druhým lidem o obrácení a tak jako příklad jistě používal svou vlastní případ. Jako zkušený řečník se apoštol opakovaným vyprávěním naučil podat příběh ve vybroušené a působivé podobě. Jenže jedna věc je vnější popis a druhá věc je vnitřní význam pro srdce člověka. Právě o významu obrácení pro Pavla čteme v dnešním úryvku z dopisu Timoteovi.

***Děkuji našemu Pánu, který mi dal sílu. (12)*** Pavlovo svědectví o obrácení je příběhem o vděčnosti. Pavel hovoří o setkání s Kristem nikoliv jako o velikém zázraku, nýbrž jako o veliké radosti, kterou stále znovu a znovu sdílí se svým okolím. Domnívám se, že mnoho lidí mimo církev si spojuje víru v Boha s nějakými nepochopitelnými zázraky. A při tom pro nás křesťany nejsou zázraky podstatné. Hlavní a hybná je pro nás radost, kterou máme za života. Radost ze života, který jsme si tolikrát kazili a který díky Bohu dosud nepropadl zcela zkáze. Po Pavlově vzoru tvrdíme a vyznáváme, že změna v lidském životě je možná. Že lze obrátit své kroky od špatné životní cesty a vydat se cestou dobrou cestou, která není určována zlobou, nenávistí či lhostejností.

***Ačkoli jsem byl***

***dříve rouhač, pronásledovatel a násilník, přece jsem došel slitování.***

Napsal uživatel Jiří Tengler  
Úterý, 14 Zář 2010 10:06 -

---

(13)

Žádný člověk není předem odepsán. Jen si vzpomeňme, jak zapřísáhlým odpůrcem křesťanství Saul Pavel původně byl. A přeci u toho nezůstalo. Změnil se.

Můžeme se ptát po předpokladech takové zásadní lidské proměny. Samozřejmě můžeme pátrat po předpokladech v jednotlivé lidské osobnosti, jenže Pavel nám nabízí jiné vysvětlení. **Milost našeho Pána se nadmíru rozhojnila a s ní i víra i láska v Kristu Ježíši.**

(14) Samotný Bůh nám dává šanci ke změně, dává nám šanci proměnit svůj život k lepšímu. Jako nám kdysi Stvořitel dal šanci se prvně nadechnout a pak čerpat životní moudrost a vyrůst z dětí v dospělé jedince, tak nám dnes dává možnost poznat, co je to víra láska v pojetí Ježíše Krista. Že víra je cosi, co člověka spolehlivě nese a pronese i smrtí, že láska je cosi, co nejmocněji utváří lidské vztahy. Akorát člověk nesmí zůstat k Ježíšově nabídce lhostejný. Všimněte si, jak Pavlovi nestačí slova k vyjádření velkorysosti Boží nabídky.

**Milost se nadmíru rozhojnila.** Bůh nabízí víc, než si dovedeme představit. Bůh na lidech nešetří. Je štědrý. V řečtině slova o Boží vstřícnosti připomínají přetékající hrnec, do které se už více nevleze a tak se jeho obsah valí ven.

Tak nějak si máme představit Boží přístup k lidem. To, co Ježíš dělal, nedělal pro sebe, pro své vlastní štěstí, nýbrž aby nám vysvětlil hloubku vztahu Boha k lidem.

**Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě...**

(15)

Příběh o Boží lásce k hříšníkům. příběh o

nové šanci není cizí příběh, je to příběh můj vlastní, osobní.

Ano, změna v lidském životě je možná. Lze o ní vyprávět zvenčí. Lze o ní hovořit také zevnitř. Navenek nemusí být vždy rozsah změny patrný. Obrácený člověk má pořád dvě stejné ruce a dvě stejné nohy, chodí do stejného zaměstnání a ani jeho povaha se nijak zvláštně nezmění. Proměna se děje uvnitř, v srdci, v duši. Prostě tam, kde sídlí naše přesvědčení, náš cit pro lásku a spravedlnost, naše touha po štěstí, naše rozhodování o smyslu života, naše vnímání bezpečí. To je takzvané srdce člověka. Ne kus svalstva, nýbrž jádro lidské bytosti. V srdci bylo apoštolu Pavlovi srdečně jedno že se obrátil před Damaškem, že slyšel jakýsi tajemný hlas shůry, že jej oslepila pronikavá záře. To všechno jsou jen průběžné okolnosti, které se u každého člověka liší. Důležité je vnímání uvnitř – zda spoléháme na Pána Boha a život, jakému učil Ježíš, anebo zda na Pána Boha nespolečáme a hledáme si jinou životní cestu nežli cestu Ježíšovu. **Králi věků, nepomíjejícím, neviditelnému, jedinému Bohu buď čest a sláva na věky věků. Amen.**

(17) Uzavírá Pavel ve stylu modlitby své uvažování o proměně

člověka z víry.

Skutky 9,1-9 103,1-9; 660; 498; 480 Matouš 18,10-14

*Kázání na 3. neděli po Trojici, 20. června 2010.*